

Sygn.akt III AUa 1238/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marek Szymanowski (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SO del. Marzanna Rogowska

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2014 r. w B.

sprawy z odwołania D. W.

przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w O.

o wysokość emerytury wojskowej

na skutek apelacji wnioskodawcy D. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 maja 2013 r. sygn. akt IV U 382/13

I. **oddala apelację,**

II. **zasądza od D. W. na rzecz Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w O. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.**

Sygn. akt III A Ua 1238/13

UZASADNIENIE

Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O. decyzją z dnia 28 grudnia 2012 r. przyznał D. W. emeryturę wojskową od dnia 01.11.2012 r. Z treści decyzji wynika, że do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto dodatek za długoletnią służbę wojskową – 24 lata w kwocie 972,00 zł.

D. W. złożył odwołanie od powyższej decyzji zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, ponieważ zgodnie z decyzją nr (...) Komendanta Ośrodka (...) w H. z dnia 29 czerwca 2012 r. staż służby liczony do podstawy wymiaru emerytury wynosi ponad 25 lat co nie zostało uwzględnione przez organ w zaskarżonej decyzji. W związku z tym pełnomocnik skarżącego wniósł o uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji.

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu swego stanowiska nadmienił, że ustalając wysokość świadczenia organ przyjął wysokość dodatku za długoletnią służbę wojskową w wysokości odpowiadającej 20 latom tej służby, a więc w kwocie 300 zł powiększonej o 20 % kwoty należnego uposażenia zasadniczego, tj. w kwocie 972zł, bowiem wbrew decyzji nr (...) z dnia 29.06.2012 r. Komendanta Ośrodka

(...) Ministerstwa Obrony Narodowej, odwołujący nie pełnił służby wojskowej przez okres 25 lat (co zwiększyłoby ten dodatek o 25 % kwoty uposażenia zasadniczego), lecz przez okres 24 lat 7 miesięcy i 7 dni. Ponadto organ emerytalny podniósł, że zwrócił się do Dowódcy Garnizonu W. jako organu wyższego rzędu w stosunku do Komendanta w/w ośrodka o stwierdzenie nieważności powołanej wyżej decyzji nr (...) z dnia 29.06.2012 r.

Wyrokiem z dnia 16 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie odwołanie oddalił. Sąd Okręgowy przyjął za bezsporny przebieg służby wojskowej D. W.. Wnioskodawca rozpoczął pełnienie służby wojskowej w dniu 03 września 1986 r. Od tego dnia do 31.03.1987 r. przebywał w Szkole Chorążych (...) na stanowisku kadeta, następnie od 01 kwietnia 1987 r. do 17 marca 1989 r. w (...). W okresie od 18 marca 1989 r. do 9 października 1990 r. wnioskodawca był rezerwistą. W tym czasie od 18.04.1989 r. do 30.06.1989 r. W. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) "D." Kopalnia (...) w N. na stanowisku ładowacz na dole oraz od 01 lipca 1989 r. do 09 października 1990 r. w Jednostce Wojskowej Nr (...) L. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku elektromechanik pojazdów samochodowych. Ze świadectwa pracy wystawionego przez pracodawcę wynika, że stosunek pracy został rozwiązany z uwagi powołanie pracownika do zawodowej służby wojskowej. Następnie D. W. od 10 października 1990 r. nieprzerwanie do 31 października 2012 r. pełnił służbę wojskową w(...), Polskim Kontyngencie Wojskowym SFOR, Ośrodku (...) a także w Ośrodku (...). (odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych żołnierza k.62, świadectwa pracy k. 23 i 24 akt emerytalnych nr 10114).

Komendant Ośrodka (...) Ministerstwa Obrony Narodowej decyzją nr (...) z dnia 29.06.2012 r. przyznał chor. D. W. dodatek za długoletnią służbę wojskową w wysokości 300 zł brutto miesięcznie, dodatek ten zwiększył o 25% kwoty należnego uposażenia zasadniczego począwszy od 03.09.2011r. na czas pełnienia służby na tym stanowisku (tj. na dzień wydania decyzji kwota 870 zł). W uzasadnieniu decyzji stwierdził, że D. W. na dzień 01.07.2012 r. posiada staż służby wojskowej powyżej 25 lat, liczonej od dnia 03.09.1986 r., wobec czego przysługuje mu dodatek za długoletnią służbę wojskową w wysokości 300 zł brutto zwiększony o 25% kwoty należnego uposażenia zasadniczego (decyzja z dnia 26.06.2012r. nr (...) k.14 akt emerytalnych).

Decyzją z dnia 28.12.2012r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O., na podstawie wniosku z dnia 08.11.2012 r. przyznał D. W. emeryturę wojskową od dnia 01.11.2012 r. w wysokości 3.468, w oparciu o postanowienia art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 2004r. Nr 8, poz.66 z późn. zm.).

Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia wojskowy organ emerytalny przyjął m.in. dodatek za długoletnią służbę wojskową w wysokości odpowiadającej 20 latom tej służby, a więc w kwocie 300 zł powiększonej o 20 % kwoty należnego uposażenia zasadniczego, tj. w kwocie 972 zł, dokonując ustaleń, iż wbrew wydanej w dniu 29.06.2012 r. decyzji nr (...) Komendanta Ośrodka (...), staż służby wojskowej chor. D. W. wynosi 24 lata 7 miesięcy i 7 dni.

Sąd Okręgowy czyniąc swoje rozważania wskazał, iż zgodnie z treścią art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 2004r. Nr 8, poz.66 z późn. zm.). prawo do zaopatrzenia emerytalnego jak i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala wojskowy organ emerytalny. Przepis ten jednoznacznie wskazuje, że to właśnie wojskowy organ emerytalny jest uprawniony do ustalenia prawa i jego wysokości. Jest uprawniony do samodzielnej oceny czy określone okresy zatrudnienia i uzyskane przez żołnierza świadczenia zostaną uwzględnione w podstawie wymiaru świadczenia. Z tych powodów właśnie decyzja nr (...) Komendanta Ośrodka (...) z dnia 29.06.2012r. w przedmiocie przyznania chor. D. W. od dnia 01.07.2012 r. dodatku za długoletnią służbę wojskową powyżej 25 lat, nie może być dla wojskowego organu emerytalnego wiążąca.

Sąd Okręgowy podkreślił, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego od której wniesiono odwołanie i w tym zakresie podlega ona kontroli sądu pod względem jej formalnej poprawności jak i merytorycznej zasadności. W niniejszej sprawie Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji wojskowego organu emerytalnego ustalił, iż organ ten w sposób prawidłowy ustalił okres pełnienia służby wojskowej przez D. W., wysokość świadczenia w tym w szczególności wysokość dodatku za długoletnią służbę. Zgodnie bowiem z art. 80 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 11.09.2003 r o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U. z 2010r.

Nr 90 poz.593 z późn. zm.) żołnierze zawodowi otrzymują dodatek do uposażenia zasadniczego za długoletnią służbę wojskową. Dodatek ten, zgodnie z § 24 Rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 08.06.2004r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz.U. Nr 141 poz. 1497 z późn. zm.) przysługuje w wysokości 300 zł. Dodatek ten zwiększa się o kwotę 20 % po 20 latach służby, a o kwotę 25 % po 25 latach służby – kwoty należnego uposażenia zasadniczego. Z treści zaś § 25 cytowanego rozporządzenia wynika, że do okresu służby wojskowej, o którym mowa w § 24 uwzględnia się okresy:

1. pełnienia zawodowej służby wojskowej
2. służby pełnionej w charakterze kandydata na żołnierza
 - 2a. służby przygotowawczej
3. odbywania
 - zasadniczej służby wojskowej
 - nadterminowej zasadniczej służby wojskowej
 - przeszkolenia wojskowego
 - ćwiczeń wojskowych
 - okresowej służby wojskowej
4. pełnienia służby wojskowej w razie ogłoszenia mobilizacji i w czasie wojny.

Wysokość dodatku jest zdaniem Sądu Okręgowego uzależniona od okresu pełnienia przez żołnierza czynnej służby wojskowej . Z sumowania okresów pełnienia służby wynika jednoznacznie, że na dzień przyznania emerytury chor. D. W. nie przekroczył 25 lat okresu pełnienia służby wojskowej. W świetle cytowanych wyżej przepisów oczywistym jest, że nie może być zaliczony do okresu pełnienia służby wojskowej, od którego uzależniona jest wysokość dodatku za długoletnią służbę wojskową ,okres pracy cywilnej od 18 marca 1989 r. do 9 października 1990r.

Reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika odwołujący

zobowiązany do wskazania własnego wyliczenia okresu służby oraz przedstawienia na te okoliczność dowodów nie wskazał nowych dowodów przedkładając jedynie decyzję nr (...) Ministra Obrony Narodowej z dnia 12.04.2013r., z której również m.in. wynika, że odwołującemu nie przysługuje zwiększenie dodatku za długoletnią służbę wojskową o 25% kwoty należnego mu uposażenia zasadniczego, bowiem obowiązujące przepisy nie przewidują aby do okresu pełnienia służby przez żołnierza czynnej służby wojskowej, od którego uzależniona jest wysokość dodatku za długoletnią służbę wojskową, można było wliczać okres pracy cywilnej

Oczywistym jest zdaniem Sądu Okręgowego, iż w kontekście także ustaleń poczynionych przez Ministra Obrony Narodowej w decyzji nr (...), konieczność wyeliminowania z obrotu prawnego w stosownym trybie decyzji Komendanta Ośrodka (...)/2012 z 29.06.2012r., jednakże nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy pominął wnioski dowodowe pełnomocnika odwołującego które faksem wpłynęły do Sądu w dniu 14 maja 2013 r., jako wnioski spóźnione, bowiem złożone po dniu zamknięcia rozprawy. Jako podstawę procesową Sąd pierwszej instancji wskazał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

D. W. wywiódł apelację od wyżej przedstawionego od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie zaskarżając go w całości i zarzucając mu

1. naruszenie przepisów postępowania, które miały lub mogły mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. treści decyzji Ministra Obrony

Narodowej Nr 176 z dnia 12 kwietnia 2013 r. która uchyliła decyzję Dowódcy Garnizonu W. (...) /kadr z dnia 29 stycznia 2013 r. z której jednoznacznie wynika, że w dalszym ciągu w obrocie prawnym znajduje się prawomocna i ostateczna decyzja Komendanta Ośrodka (...) w H. Nr (...) z dnia 29 czerwca 2012 r. przyznająca ubezpieczonemu dodatek za długoletnią służbę wojskową w wysokości 25% kwoty należnego uposażenia zasadniczego;

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a. art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. 2004 r. Nr 8 poz. 66 z późn. zm.) poprzez jego błędną wykładnię i uznanie że organ emerytalny na tej podstawie prawnej jest uprawniony do samodzielnej oceny czy określone okresy zatrudnienia i uzyskane przez żołnierza świadczenia zostaną uwzględnione w podstawie wymiaru świadczenia;

b. art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. 2004 r. Nr 8 poz. 66 z późn. zm.) poprzez jego niezastosowanie do ustalonego stanu faktycznego co skutkowało przyjęciem, że organ emerytalny ma podstawę prawną do podważania prawomocnej i ostatecznej decyzji administracyjnej.

Wskazując na powyższe apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i zmianę zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu za wszystkie dotychczasowe instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Jako wniosek ewentualny apelacja zawierała wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów dotychczasowego postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w zakresie mającym znaczenie dla rozstrzygnięcia są trafne i dokonane w zgodzie z przepisami prawa procesowego, a Sąd Apelacyjny przyjmuje jej również za podstawę swojego rozstrzygnięcia w rozumieniu art. 382 k.p.c. Najistotniejszy w sprawie fakt sprowadzający się do ustalenia, iż skarżący pełnił służbę wojskową w okresach od 3 września 1986 r. do 17 marca 1989 r. i od 10 października 1990 r. do 31 października 2012 r. tj. łącznie przez okres 24 lat 7 miesięcy i 7 dni, czyli przez krótszy niż 25 lat, nie był w sprawie podważany. Skarżący opierał natomiast swoje stanowisko w sprawie na twierdzeniu, iż Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego wydając zaskarżoną decyzją z 28 grudnia 2012 r. związany był decyzją Nr (...) r. Komendanta Ośrodka (...) w H. z dnia 29 czerwca 2012 r. (k.5), która to decyzja dotychczas nie wyeliminowana z obrotu prawnego – błędnie przyjmowała, iż skarżący posiada staż służby wojskowej liczony od 3 września 1986 r. powyżej 25 lat na dzień 01.07.2012 r. i przyznawała mu dodatek za długoletnią służbę wojskową w wysokości 300 zł miesięcznie zwiększony od 25 % należnego uposażenia zasadniczego. Tymczasem w zaskarżonej decyzji opartej na analizie dokumentów zgromadzonych w aktach emerytalnych skarżącego przyjęto, iż w okresie od 18 marca 1989 r. do 17 kwietnia 1989 r. skarżący nie pełnił służby wojskowej, a w okresie od 18 kwietnia 1989 r. do 9 października 1990 r. również nie pełnił służby wojskowej lecz pozostawał w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie (...) (jako ładowacz na dole k.23 a.e. świadectwo pracy i w jednostce Wojskowej 2031 z L. (jako elektromechanik pojazdów samochodowych k.24 a.e. świadectwo pracy). Ani odwołanie ani apelacja w istocie nie podnosi twierdzeń podważających, iż powyższe okresy nie były okresami służby wojskowej. Okresy takie nie są bowiem wymienione w § 25 rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 8 czerwca 2004 r. w sprawie dodatków do uposażenia zasadniczego żołnierzy zawodowych (Dz.U.2013.1151 j.t.), który enumeratywnie wskazuje jakie okresy podlegają uwzględnieniu do okresu służby wojskowej, przy nabywaniu zgodnie z §24 rozporządzenia dodatku za długoletnią służbę wojskową.

Zarzut procesowy sformułowany w apelacji nie podważa powyższego stanowiska, a jedynie zdaniem skarżącego skoro decyzja Nr (...) r. Komendanta Ośrodka (...) w H. z dnia 29 czerwca 2012 r. nadal pozostaje w obrocie prawnym – to zdaniem skarżącego Sąd Okręgowy (a wcześniej Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego) winien okoliczność tę wziąć pod uwagę. W zakresie przedmiotowej decyzji zauważyć wypada, iż Dowódca Garnizonu W. działając jako

organ wyższego stopnia względem Komendanta Ośrodka (...) decyzją Nr (...)/kadr z 29 stycznia 2013 r. stwierdził jej nieważność. Decyzja Dowódcy Garnizonu W. z dnia 29 stycznia 2013 r. została jednak uchylona decyzją Ministra Obrony Narodowej Nr 176 z 12 kwietnia 2013 r. (k.20), przy czym w świetle uzasadnienia tej decyzji przyczyną uchylenia decyzji z dnia 29 stycznia 2013 r. było zastosowanie niewłaściwego trybu eliminacji z obrotu wadliwej decyzji Komendanta Ośrodka (...) z 29 czerwca 2012 r. albowiem w ocenie Ministra Obrony Narodowej wadliwe stwierdzenie stażu służby wojskowej nie daje podstawy do stwierdzenia nieważności takiej decyzji, bowiem nie jest to żadna z wad wymienionych w art. 156 §1 pkt 1-7 k.p.a. (tak też NSA w wyroku z dnia 9 września 2010 r. sygn. akt I OSK 372/10). Jednocześnie Minister w uzasadnieniu swojej decyzji stwierdził, iż nie ma żadnych wątpliwości że chor. rez. D. W. nie przysługiwało zwiększenie dodatku za długoletnią służbę wojskową. Zdaniem Ministra drogą do wyeliminowania błędnej decyzji winno być wznowienie postępowania w trybie art. 145 §1 pkt 5 k.p.a. a nie stwierdzenie jej nieważności.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest trafny zarzut apelacji, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił faktu nieuchylenia decyzji Komendanta Ośrodka (...) z 29 czerwca 2012 r., w istocie bowiem Sąd Okręgowy uznał, iż okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy wyraźnie bowiem wskazał – i pogląd ten podziela również Sąd Apelacyjny, iż zgodnie z treścią art. 31 ust.1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 2004r. Nr 8, poz.66 z późn. zm.) prawo do zaopatrzenia emerytalnego jak i wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ustala wojskowy organ emerytalny. Z przepisu tego nie wynika, aby wojskowy organ emerytalny był co zasady związany uprzednio poczynionymi ustaleniami co do stażu służby wojskowej dla innych celów przez inny organ wojskowy (w tym przypadku do przyznaniu dodatku stażowego) - zwłaszcza gdy ustalenia te nie mają uzasadnienia w dokumentacji żołnierza ubiegającego się o emeryturę. Tym bardziej ustaleniami takimi nie jest związany sąd powszechny rozpoznający odwołanie w sprawie o emeryturę, gdzie co do zasady art. 473 k.p.c. dają możliwość ustalania okoliczności mających znaczenie w sprawie wszelkimi dowodami. Powyższa wykładnia ma też swoje potwierdzenie w treści art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz.U. z 2004r. Nr 8, poz.66 z późn. zm.). zgodnie z którym - w celu ustalenia okoliczności mających wpływ na prawo do świadczeń pieniężnych z tytułu zaopatrzenia emerytalnego lub ich wysokość oraz na wypłatę albo wstrzymanie tych świadczeń, organ emerytalny może:

- 1) wzywać i przesłuchiwać zainteresowanych, świadków oraz zwracać się do biegłych o wydanie opinii i do innych organów o dokonanie czynności związanych z toczącym się postępowaniem;
- 2) żądać od osób zgłaszających wnioski o świadczenia, przedstawiania dowodów uzasadniających prawo do świadczeń i ich wysokość;
- 3) żądać od osób uprawnionych do świadczeń przedstawiania dowodów uzasadniających dalsze istnienie prawa do tych świadczeń oraz zawiadamiania o okolicznościach mających wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość albo na wstrzymanie wypłaty tych świadczeń;
- 4) kierować osoby wymienione w pkt 2 i 3 do komisji lekarskich w celu stwierdzenia stopnia ich niezdolności do pracy i służby oraz ustalenia niezdolności do samodzielnej egzystencji, w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a w sprawach rent rodzinnych - do lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Uzupełnieniem powyższej regulacji są przepisy rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 10 lutego 2012 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organów w sprawach zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych oraz uprawnionych członków ich rodzin (Dz.U.2012.194), w świetle których to regulacji nie można przyjąć, iż w przypadku decyzji błędnie ustalającej staż (do innych celów niż emerytura wojskowa) wojskowy organ emerytalny nie może przeprowadzić stosownego postępowania dowodowego poprzedzającego wydanie decyzji. Zgodnie z § 16. ust. 1 rozporządzenia okresy służby wojskowej i okresy równorzędne z tą służbą zalicza się do wysługi emerytalnej na podstawie odpisu przebiegu służby wojskowej wynikającej z akt personalnych żołnierza lub innych dokumentów przedstawionych przez zainteresowanego. W świetle natomiast § 22 ust. 1 i 2 tegoż rozporządzenia wojskowy organ emerytalny bada i ocenia całokształt sprawy o ustalenie prawa do zaopatrzenia emerytalnego i wysokości świadczeń pieniężnych z tego tytułu na podstawie przedłożonych dokumentów, zeznań świadków oraz oświadczeń zainteresowanego. W razie rozbieżności między przedłożonymi dowodami albo w razie wątpliwości co

do zgodności dowodów ze stanem faktycznym, ich wiarygodności lub autentyczności, wojskowy organ emerytalny przeprowadza postępowanie wyjaśniające. Powyższe przepisy potwierdzają zatem stanowisko Sądu Okręgowego, iż wojskowy organ emerytalny jest uprawniony do samodzielnej oceny czy określone okresy zatrudnienia i uzyskane przez żołnierza świadczenia zostaną uwzględnione w podstawie wymiaru świadczenia. Z tych przyczyn zarzut obrazy przepisów art. 31 ust i 33 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin nie mógł być uznany za zasadny.

W toku postępowania skarżący podniósł też, iż zaskarżona decyzja pozbawia go praw nabytych. Pogląd ten nie trafny bowiem w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego funkcjonuje utrwalone stanowisko, iż zasada ochrony praw nabytych nie ma zastosowania do praw nabytych niesłusznie lub niegodziwie, a także praw nie mających oparcia w założeniach obowiązującego w dacie orzekania porządku konstytucyjnego (por. orzeczenie z dnia 11 lutego 1992 r., sygn. K 14/91, OTK w 1992 r. cz. I, wyrok z dnia 23 listopada 1998 r., sygn. SK 7/98, OTK ZU nr 7/1997, poz. 114, wyrok z dnia 22 czerwca 1999 r., sygn. K 5/99, OTK ZU nr 5/1999, poz. 100).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny wniesioną apelację na zasadzie art. 385 k.p.c. oddalił.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 oraz § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z zm.).